

ՎԱՐԴԱՆԱՆՑ ՅԻՇԱՏԱԿԻՆ

Աւարայրի լուսանակաս հերոսներ,
Ձեր արնագեղ յիշատակին դէմ նորէն
Հոգիս պայծառ հիացումով է կանգներ,
Բայց ձեր մռայլ, դառնադաժան օրերէն

Դառնագոյն չէ՞ մեր օրերուն սա անդէմ
Մեր շուրթերուն մասուցած մուրն ու լեզին,
Մինչ ձեր կամփի առողջ, ուժեղ պասին դէմ
Կը փերէին հիւանդ նետերն ոտխին:

Երանելի ժամանակներ, իրաւ, ուր
Նիւթի, փառփի երկրպագու մարդոց ֆով
Ամէնուրեք կային պայծառ հաւասֆով

Մարդեր, օրոնք իրենց արիւնը մախուր
Թափելով վեհ նպատակի մ' ի խնդիր
Կը լուային աշխարհի մեղքը զազիր:

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Ապագան որքան մռայլ ու ահաւոր ինձ թըլի,
Դեռ կը մնամ ես գերին իր հմայփին անխնաց.
Սիրսս նոյն խենթ սրովով խօլ մտքիս հետ կը կռուի
Ամէն անգամ ափսոսայ երբ օրերուն վրայ մեկնած:

Գուցէ ներկան տալ մարմին չկարենայ երազիս,
Ներկան՝ տգոյն, անծայիտ, իր խոստումին դրուածն.
Այլ ապագան՝ լուռ ու կուղպ, դեռ կը մոգէ այսօր զիս.
Լաւ է ապրիլ բայց այսպէս, մնալ Յոյսէն անբաժան:

Գ. ՃԱՐՏԱՐ